

PETRŐCZI ÉVA

„Mindent elpenget”

„Ebéd után naponta A-éknál vagyok. A kisasszony jó nagy darab... De elragadóan játszik, csak hiányzik belőle a cantabileknél az igazi, finom, éneklő érzés: mindent elpenget!”
Részlet W. A. Mozart 1781. június 27-én, apjához írott bécsi leveléből

Mára bizony, mára
már nem fehér, de sárga
az 1960-ban magyarul is megjelent
Mozart bécsi levelei-kötet
minden egyes lapja.

De az egyik levél
pár mondatától,
pontosabban annak
két szavától
sok szegény művész-pára
a fejét felkapja:

„ Mindent elpenget.”
ebben benne van
egy jókora, engedelmes sereg.

Pengetnek és pengetnek
mint a jóllakni vágyó,
éhes cirkuszi borzok,
de úgy, hogy minden muzsikára,
s versre rendelt idegszál
beleborzong.

Verselnek, zenélnek
ugyan az ének felesküdt
szolgálóit is,
de ott bújkál
bennük sokszor
a végső összeroppanás;
már egyre nehezebben
bírnak a sok borút.

Gyógyítsák őket
a cantabile-koszorúk!

Számodra...

TORMA ZSÓFIA ERDÉLYI RÉGÉSZNŐ
(1832 – 1899) EMLÉKÉRE

Számodra már csak *viaticum*,
a halál előtti végső útravaló lehetett
a kolozsvári egyetemről érkezett
vigaszdíj, a doktori cím.

De őriztél kötegni levelet,
amelyek mindegyike
sok-sok titulussal felér.

Közöttük Anna Ranke
müncheni professzorfeleség
köszönő sorait,
s benne egy igaz, őszinte
női laudációt, bár – első olvasásra –
csak *almászatit*:
„...*férjem nem ismer jobb almát az erdélyinél,
s minthogy naponta kétszer eszik almát,
sokat gondolunk Önre.*”

Mit számít ehhez képest
mindaz, ami tudós hajadonként is
anyai lelkű rokonom szívét
annyiszor megalázta, porrá törte.

„*Holt lóra patkó.*” – Írtad fanyarul,
talán utolsó, doktorasszonyi leveledben.
Míg olvasom, a torkom összeszorul.

Szilveszteri délután, 2022

K I S F E R E N C V Á R O S I E L É G I A

A járdák mocskát látva
fel-felsírnak a békebeli,
régi, itt-ott ablakfülkés házak
fonott hajkoronás, szép és komoly,
többnyire néma, türelmes
kapudisz asszonyai.

Seprűk és seprők
ármádiája kellene
most, hogy őket is
megvigasztalja valaki.

De a földi tisztogatók
reménye nélkül sem
csüggednek el végleg
ezek a kőből faragott
időtlen amazonok.
A sírást abbahagyva

halk fohászt küldenek
városunk
bátor és biztató kéket
villantó Egéhez.